

[Sønderup.]

tive kræfter, ville det i høj grad være værdifuldt, om man kunne finde frem til en ordning, der muliggjorde, at man fik udnyttet den arbejdskraft, de gamle sidder inde med, ikke for, som der fra visse sider er peget på, at udnytte dem til sidste hvid, om jeg så må sige, men fordi det vil være gavnligt både for dem selv og for samfundet som helhed.

Vi er som sagt villige til at medvirke til en ordning af det problem, som den gældende pristalsregulering har skabt, og derfor finder jeg, det må være naturligt, at det af regeringen fremsatte lovforslag henvises til en kort udvalgsbehandling.

Hvad angår det andet lovforslag, fremsat fra kommunistisk side, skal jeg blot ganske kort sige, at jeg interesserer mig ikke så forfærdelig meget for det, for jeg tager det som udtryk for det konkurrenceforhold, der består mellem de to partier, og den strid må de udkæmpe indbyrdes.

▼ **Hans Thyge Jacobsen:** Når vi påny i år står overfor et lovforslag om ekstraordinært tillæg til alders- og invaliderentemodtagere, skyldes det den i loven begrundede omstændighed, at der kun een gang om året finder regulering sted for de pågældende, medens der for tjenestemænd og arbejdere finder regulering sted to gange om året. Vi havde ved socialreformens ikrafttræden i 1933 en tilsvarende bestemmelse om regulering to gange om året. Vi har imidlertid ved en revision i sin tid fået det forandret, så der nu kun sker regulering een gang om året. Det giver altså anledning til dette i og for sig lidt kedelige, at vi nødvendigvis nu må iværksætte noget ekstraordinært.

Jeg vil straks sige, at jeg på mit partis vegne skal give tilslutning til det af socialministeren fremsatte lovforslag. Det er et billighedskrav, som alders- og invaliderentenyderne har, og som der ikke vil være nogen som helst grund til at modsætte sig, og det agter vi da heller ikke at gøre. Vi vil gerne medvirke til lovforslagets hurtige fremme og gennemførelse. Men det rent faktiske forhold, at vi altså er nødt til at komme med ekstraordinære foranstaltninger på dette område, kunne måske give anledning til en overvejelse af, om vi ikke skulle vende tilbage til det, som blev indført i 1933: regulering to gange om året. Det kan vi måske se på i det udvalg, som jeg forstår bliver nedsat. Jeg forstår godt, af hvilken grund vi i sin tid foretog ændringen til een årlig regulering, idet det giver kommuneadministrationerne et ret stort arbejde at efterregne de beløb, der skal udbetales til

de enkelte alders- og invaliderentemodtagere, og når de skulle gøre det to gange om året, var det altså det dobbelte arbejde. Det var i sin tid begrundelsen for ændringen, og den er jo også rigtig. Men der er altså den skyggeside ved det, vi er nået frem til, at vi kan blive nødt til at gennemføre ekstraordinære love.

Der er et andet punkt, jeg gerne vil fremsætte en udtalelse om. Det er jo til stort besvær for kommuneforvaltningerne, at de midt i finansåret skal tilvejebringe dog betragtelige midler, som de ikke har haft mulighed for at få med på budgetterne; der klages fra kommunalbestyrelsernes side over, at dette er til stor gene for dem, og det kan man jo godt forstå. Derfor synes jeg, mange ting taler for, at man prøver på at nå frem til en mere permanent ordning end den, vi i øjeblikket lever under — så kunne det måske lade sig gøre at få alle faktorer på dette område tilfredsstillet.

Jeg vil ikke ved denne lejlighed komme ind på videregående betragtninger. Folkeforsikringskommissionen er indkaldt til på tirsdag, og det har været formandens mening, at den skulle tilendebringe sit arbejde hurtigst muligt, helst inden nytår. Der er imidlertid sket et par ting, som måske kan bevirke, at arbejdet trækker noget i langdrag. I Sverige er der for ganske nylig fremkommet en kommissionsbetænkning vedrørende folkeforsikring, folkepension, som det bliver nødvendigt for os i kommissionen at underkaste en omhyggelig gennemgang. Derfor kan arbejdet som sagt måske trække lidt længere ud end tilsigtet af formanden og kommissionen som helhed, men vi kan dog se hen til, at folkeforsikringskommissionen i en nærmere fremtid vil afgive sin betænkning. På grundlag af det vi hidtil har gennemgået, kan jeg sige, at der vil komme et meget righoldigt materiale frem til bedømmelse af alle forhold alderdomsforsørgelsens vedrørende. Til den tid vil det blive meget interessant for os at tage stilling til både det principielle på alderdomsforsørgelsens område og mulighederne for at nå frem til en forbedring for de gamle iblandt os. Men i dag, hvor det hele endnu ligger i svøb, synes jeg ikke, vi skal komme ind på en stor og omfattende drøftelse af selve alderdomsforsørgelsens problemer. I dag synes jeg, vi skal nøjes med at vedtage at sende det foreliggende lovforslag til en kort udvalgsbehandling og måske derunder prøve at nå frem til en lettelse af det besvær, som vi pålægger kommunerne. Jeg ved ikke, om det vil være muligt, men vi kan jo prøve at se på det.